

ки . . . ще калес а и кани всички живи горски гадини за сватба . . .

Изъ урвичка въ ямичка, изъ пѣтечка въ пѣтечка, забъркало се нашето зайче и се намѣрило въ срѣдъ селото . . .

Ами сега?

— Я чакай да поканя, си рекло то, и моя старъ добъръ приятелъ — пѣтля пѣсно-поецъ . . .

Зайчето се затичало къмъ единъ дворъ. Но, о, бѣда голѣма! Ето го насрѣща хитро-то-хитрило, страшното страшило, зѣбестото куче . . .

Ами сега?

— Бѣгай, заѡ, спасявай се!

Тичай, заѡ, избавяй се!

Краченца, братченца

Помогнете ми,

Катъ вѣтъръ, бързичко

Отнесете ме! . . .

Бѣга заѡ. Но и дългокракиятъ песъ не се шегува. Тича той и на зая хортува:

„Заенце, баенце,

Не се страхувай!

Я спри се, почакай,

Постой, кротувай! . . .

Заенце, баенце,

Мило братленце!

Ела с'менъ, ази ще

Да те нагостя! . . .

Но зайчето е вече вънъ отъ селото. То лѣти, като стрѣла, и дума: „Полянке ле, пус-